

[Lysholt Hansen.]

der er opnået på besparelsesfronten, hvad der er gjort for at få en bedre styring af de offentlige udgifter, og hvor langt man er kommet på dette felt. Jeg synes imidlertid ikke, at det var forskellene mellem ordførertalerne, der karakteriserede denne debat. Det var mere lighederne. Jeg bemærkede, at samtlige ordførere havde noget pænt at sige om budgetredegørelsen. Alle var opmærksomme på den forskellige udvikling i de rammebelagte udgifter og de lovbundne udgifter og var klar over, at det var de sidste, der var vanskelige at holde styr på. Alle accepterede i princippet budgetredegørelsen og ministerens ord om, at vægten i sparebestræbelserne måtte forskydes fra de kortsigtede over mod de langsigtede og mere konstruktive besparelser. Alle var hermed inde på, at sparebestræbelserne sådan set måtte sigte på de lovbundne udgifter, og det vil sige få karakter af et egentligt lovrevisionsarbejde.

Derfor mener jeg, at tiden sådan set skulle være inde til at tage fat på reformarbejdet. Sidste år forsøgte vi det, som det er nævnt et par gange, i kulegravningsbanden. Når det ikke gik, tror jeg, det skyldes, at man i denne bande havde anbragt meget centralt placerede politikere, som måske ikke havde det nødvendige kendskab til, hvordan det virkede, når og hvis man greb ind. Det har derimod den personkreds, som er knyttet til de faste udvalg, vi nu har fået dannet her i tinget. Derfor skal jeg gentage min opfordring om, at man med henblik på at opnå konstruktive besparelser og for at øge produktiviteten i stat og kommune i folketingets faste udvalg tager besparelsesproblematikken op, sådan som jeg stillede forslag om i første omgang. Jeg tror nemlig, at man sammen med ministrene i disse udvalg virkelig kan finde frem til ændringer, der kan bringe udviklingen i de lovbundne udgifter under kontrol.

Så meget om lighederne i det, der blev sagt.

Så vil jeg gerne komme med et par en-

kelte bemærkninger til ordførerne. Jeg vil gerne sige til hr. Hans Kjær, at man skal bemærke, at forslaget om en total afskaffelse af refusionsordninger forudsætter en fuldt gennemført byrdefordelingsreform staten og kommunerne imellem, således at de fattige og de hurtigt voksende kommuner ikke stilles ringere end andre. Det er ikke nok bare lige at nævne dette ord, for så bliver der kun ulighed befolkningsgrupperne imellem.

Lad mig i øvrigt understrege, at hverken økonomi- og budgetministeren eller jeg har søgt at skubbe ansvaret fra os over på de kommunale politikere. Tværtimod synes jeg, der er sagt mange anerkendende ord om den vilje, der fra kommunalpolitikernes side har været vist til at gå ind i drøftelser om frivillige aftaler om skatteloft, investeringsrammer, låneloft osv. Når vi så også får det udvalg i gang, der nu skal arbejde med et budgetsamarbejde, tror jeg, vi kan nå langt på dette felt.

Jeg vil gerne sige til hr. Christophersen, som jo har været i en uendelig lang tid i dette ting — jeg tror, det er et år og nogle få dage — at jeg føler mig dybt beskæmmet, når jeg bliver korrekset for ikke at have læst på mine lektier af folk, som virkelig kender til tingene og har boret sig dybt, dybt ned i dem. Det er aldrig rart for en skolelærer, når han ikke kan følge duksedrenge. Det har jeg altså ikke kunnet i dette tilfælde, og det beklager jeg dybt. Jeg har i hvert fald læst det, kan jeg sige. At jeg ikke har forstået det, fremgik af hr. Christophersens tale.

Jeg håber til gengæld, at hr. Christophersen har forstået alt, hvad der står i de publikationer, som hr. Christophersens parti har ansvaret for, og som på afgørende måde indgik i mit indlæg. Det gælder spørgsmålet om realvæksten i udgifterne. Hr. Christophersen tror ikke, jeg har læst det, og sandsynligvis tror han heller ikke på det, der står i budgetredegørelsen om, at der var en vækst på 6-7 pct. i VKR-regeringens tid. Jeg håber dog, hr. Christophersen har læst det, der hedder „Budgetoverslag Finansmi-